

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Liège (Belgia) w dniu 19 listopada 2010 r. — Richard Lebrun, Marcelle Howet przeciwko państwu belgijskiemu — SPF Finances

(Sprawa C-538/10)

(2011/C 38/04)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de première instance de Liège

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Richard Lebrun, Marcelle Howet

Strona pozwana: Państwo belgijskie — SPF Finances

Pytania prejudycjalne

Czy ustawa krajowa — taka jak ustawa z dnia 12 lipca 2009 r. zmieniająca art. 26 ustawy specjalnej z dnia 6 stycznia 1989 r. o Cour d'arbitrage⁽¹⁾ —, która sądowi krajowemu, który stwierdził, że obywatel będący podatnikiem pozbawiony jest — na mocy innej ustawy krajowej, to jest na mocy art. 2 ustawy z dnia 24 lipca 2008 r. — skutecznej ochrony sądowej gwarantowanej przez art. 6 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, włączonej do prawa wspólnotowego, nakazuje zwrócić się w pierw do Cour constitutionnelle, nie pozwalając by ten sąd mógł w sposób natychmiastowy zastosować prawo wspólnotowe do zawisłego przed nim sporu, ani też by mógł on w dalszym ciągu sprawować kontrolę zgodności z umowami międzynarodowymi, w sytuacji gdy Cour constitutionnelle stwierdzi zgodność ustawy krajowej z prawami podstawowymi gwarantowanymi na mocy tytułu II Konstytucji, jest zgodna — po pierwsze — z art. 6 tytułu I „Postanowienia wspólne” Traktatu z Lizbony z dnia 13 grudnia 2007 r. zmieniającego Traktat o Unii Europejskiej podpisany w Maastricht dnia 7 lutego 1992 r., który wszedł w życie z dniem 1 grudnia 2009 r. (stanowiącym w znacznej mierze powtórzenie postanowień art. 6 tytułu I Traktatu o Unii Europejskiej podpisanego w Maastricht dnia 7 lutego 1992 r., który z kolei wszedł w życie z dniem 1 listopada 1993 r.) i z art. 234 (dawniej 177) Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (traktatu WE) z dnia 25 marca 1957 r. i/lub — po drugie — z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej z dnia 7 grudnia 2000 r.?

⁽¹⁾ Moniteur belge z dnia 31 lipca 2009, s. 51617.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 8 września 2010 r. w sprawie T-369/09 Quinta do Portal, SA przeciwko OHIM, wniesione w dniu 22 listopada 2010 r. przez Quinta do Portal, SA

(Sprawa C-541/10 P)

(2011/C 38/05)

Język postępowania: portugalski

Strony

Wnoszący odwołanie: Quinta do Portal, SA (przedstawiciel: Bolota Belchior, advogado)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Vallegre-Vinhos do Porto, SA

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu w całości;
- stwierdzenie, że należy uwzględnić podniesione w pierwszej instancji żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 18 czerwca 2009 r. (sprawa R 1012/2008-1), oddalającej odwołanie od decyzji Wydziału Unieważnień OHIM, na mocy której unieważniono zarejestrowany w dniu 16 maja 2006 r. wspólnotowy znak towarowy nr 004009908 PORTO ALEGRE, opublikowany w *Biuletynie Wspólnotowych Znaków Towarowych* nr 30/2005 z dnia 25 czerwca 2005 r.
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami obu instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Słowa „Porto Alegre” i „Vista Alegre” różnią się pod względem koncepcyjnym, jeżeli chodzi o dominujący element znaku jako całości, a także pod względem wizualnym i graficznym, ponieważ dwa słowa występujące w tych dwóch znakach są różne.

Charakter odróżniający zgłoszonego wspólnotowego znaku towarowego wynika z połączenia słów „Porto” i „Alegre”, które wspólnie tworzą logiczną i pojęciowo jednolitą jednostkę.

Słowo „Alegre” nie stanowi dominującego elementu wspólnotowego znaku towarowego. Kwestia ta nie ma żadnego znaczenia przy rozpatrywaniu podobieństwa oznaczeń w niniejszym przypadku.

W zaskarżonym wyroku dokonano nieprawidłowej wykładni art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 ⁽¹⁾ i rozporządzenia nr 207/2009 ⁽²⁾ (brzmienie tego przepisu jest identyczne w obu tych rozporządzeniach), a w konsekwencji naruszono te przepisy.

W zaskarżonym wyroku nie uwzględniono argumentów podniesionych w skardze do Sądu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 23 listopada 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Czeskiej

(Sprawa C-545/10)

(2011/C 38/06)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Šimerdová i H. Støvlbæk, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Czeska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Czeska uchybiła zobowiązaniom, jakie ciąży na niej na mocy art. 4 ust. 1, art. 6 ust. 2, art. 7 ust. 3, art. 11 i art. 30 ust. 5 dyrektywy 2001/14/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz przyznawania świadectw bezpieczeństwa;
- oraz na mocy art. 10 ust. 7 dyrektywy Rady 91/440/EWG ⁽²⁾ z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie rozwoju kolei wspólnotowych;
- obciążenie Republiki Czeskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Czeska naruszyła art. 4 ust. 1 dyrektywy 2001/14/WE poprzez ustalenie maksymalnej kwoty opłat za użytkowanie infrastruktury, której zarządca infrastruktury nie może przekroczyć. Zarządca infrastruktury jest zobowiązany do wyznaczania i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury zgodnie z przepisami art. 4 ust. 1 dyrektywy 2001/14/WE. Państwa członkowskie uprawnione są tylko do ustalania ogólnych ram opłat za użytkowanie infrastruktury.

Republika Czeska naruszyła art. 6 ust. 2 dyrektywy 2001/14/WE nie przyjmując środków stwarzających zarządcom infrastruktury zachętę do zmniejszania kosztów zapewniania infrastruktury i wielkości opłat za dostęp.

Republika Czeska naruszyła art. 7 ust. 3 dyrektywy 2001/14/WE poprzez brak zapewnienia, że opłaty za minimalny pakiet dostępu i dostęp do torów w celu obsługi urządzeń są ustalane po koszcie, który jest bezpośrednio ponoszony jako rezultat wykonywania przewozów pociągami.

Republika Czeska naruszyła art. 11 dyrektywy 2001/14/WE nie ustanawiając planu wykonania zachęcającego przedsiębiorstwa kolejowe i zarządcę infrastruktury do minimalizowania zakłóceń i poprawy osiąganych wyników sieci kolejowej.

Republika Czeska naruszyła art. 30 ust. 5 dyrektywy 2001/14/WE dokonując jego nieprawidłowej transpozycji do krajowego porządku prawnego.

Republika Czeska naruszyła art. 10 ust. 7 dyrektywy 91/440/EWG nie zapewniając powołania w Republice Czeskiej podmiotu, który mógłby być uznany za podmiot w rozumieniu art. 10 ust. 7 i spełniał funkcje przewidziane w tym przepisie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 75, s. 29 — wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 7. t. 5, s. 404.

⁽²⁾ Dz.U. L 1991 L 237, s. 25 — wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 7. t. 1, s. 341.

Skarga wniesiona w dniu 26 listopada 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-556/10)

(2011/C 38/07)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Braun i H. Støvlbæk, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że przy wdrażaniu pierwszego pakietu kolejowego Republika Federalna Niemiec uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z
  - art. 6 ust. 3 i załącznika II do dyrektywy 91/440/EWG ⁽¹⁾ oraz art. 4 ust. 2 i art. 14 ust. 2 dyrektywy 2001/14/WE ⁽²⁾,